

[Jens Thoft]

har haft en kassekredit, der er afdækket med en obligationsbeholdning.

Hvis nogen tror, at debatten om renteaftgiften er afsluttet med dette lovforslags vedtagelse, er jeg bange for, at de må tro meget om. SF agter at stemme imod.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu sagde hr. Jens Thoft, at han ikke troede, at debatten om renteaftgiften ville være slut. Nej, det tror jeg såmænd heller ikke at den vil være. Men jeg håber da i hvert fald – med den megen møje og alt det besvær, vi har ofret på at få lempet de helt store urimeligheder i forhold til fortiden – at det er nogle lempelser, som vil gøre, at debatten vil blive forholdsmæssigt mindre, end hvis det havde været SF's såkaldte model, der havde været grundlaget.

Nu har vi jo ikke set SF's model til, hvordan man havde tænkt sig at løse problemerne for fremtiden, men vi ved i hvert fald, at 1987-lemplerne ville være lidt mere begrænsede end det, der opnås nu, og det vil sige, at problemerne stadig ville være der, altså stadig til diskussion. Der ville bare være lidt færre af dem.

Men med hensyn til fremtiden kan vi se af betænkningen, at SF er modstander af den dramatiske lempelse for 1988 og frem vedrørende gamle lån, og man skriver, at det, der er behov for, er en betydelig lempelse for 1987-afgiften gennem et højt bundfradrag, som aftrappes over 5 år. Jeg citerer fra SF's betænkningssbidrag:

»Mindretallet mener, at renteaftgiften burde opkræves sammen med kildeskatten og indregnes i skattekortet, så man undgår efterbetalingerne, og at rentefradragsretten i øvrigt skal aftrappes, i første omgang for så vidt angår forbrugslån. Men mindretallet understreger, at det må ske over en årrække.«

Jeg skal love for, at det vil give anledning til administrative problemer, ikke i hundredtusindvis, men i millionvis, og det vil give anledning til ganske overordentlig megen debat.

Derfor har vi fra Socialdemokratiets side lagt megen vægt på, at vi har fået afskaffet de største urimeligheder, nemlig vedrørende de gamle lån, totalt for fremtiden, 1988 og frem.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Mener fru Pia Gjellerup ikke, at det er administrativt vanvid, at man først giver folk en skatterabat på 50-52 pct. og så bagefter kommer rendende og opkræver de 20 pct. igen? Var det ikke administrativt logisk, om man gav folk en skatterabat på 30-32 pct. i stedet for først at give dem en voldsom skatterabat og bagefter komme rendende og kræve den op i form af en renteaftgift? Var det ikke logisk?

Om det kunne gøres for 1988, har vi ikke taget stilling til i SF, og fru Pia Gjellerup har formentlig ret i, at det ikke ville være muligt at få det indregnet i skattekortet allerede for 1988. Det tror jeg bestemt hun har ret i, og det fremgår heller ikke af vores betænkningssbidrag, at det var sådan, vi havde forestillet os det. Men det burde være den måde, man løser renteaftgiftsproblemet på. Det er rimeligt at sikre, at den skatterabat, som ligger i renter af forbrugslån, indregnes i skattekortene – ikke med et for stort beløb, for det er i realiteten det, der kommer til at ske, hvorefter man altså kommer rendende med nye opkrævninger.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg synes, hr. Jens Thoft taler udenom. Han har rejst en række problemer, men har ikke været i stand til at pege på nogen løsninger, vi kunne være i stand til at gennemføre.

Elisabeth Arnold (RV):

Fra Det Radikale Venstres side skal jeg give tilslutning til lovforslaget ved den endelige behandling.

Uanset den kritik, der er kommet også i dag fra visse sider i salen, skal vi tænke på, at denne lov allerede har virket, idet den private opsparing er steget, og det synes jeg vi skal holde fast i.

De ændringer, vi har fået ind i løbet af lovforslagets behandling, har taget højde for nogle af de mange indhøstede dårlige erfaringer. Fra forskellige eksperter har vi modtaget gode råd, som vi har prøvet at indarbejde i lovforslaget. Jeg tror, vi skal holde fast i det, som det er nu, og sigte mod, at vi fortsat får fremmet den private opsparing.